

Книжкове життя Ніни Гілл

Про книгу

Молода дівчина Ніна Гілл — запекла інтровертка, щаслива у своєму затишному світі. Книгарня, де працює Ніна, — то її святиня, якби тільки не окремі набридливі клієнти. Для спілкування цілком достатньо мами та ще кількох друзів. Аж тут раптом у її життя вривається купа людей: річ у тім, що батько, якого дівчина ніколи не знала, помирає, покинувши на Ніну чимало рідних, які прагнуть з нею познайомитися! Справжній нічний жах для інтроверта — зустрічі, розмови, нові компанії... До того ж і її запеклий ворог Том виявляється милим чоловіком, який хоче з нею ближче познайомитися. Можливо, саме час зважитися і вийти із зони комфорту? Особливо якщо Ніна захоче дізнатися більше про батька, на якого вона, здається, дуже схожа за вдачею.

КНИЖКОВЕ ЖИТТЯ

Ніни Гілл

ABBI WAXMAN

**THE BOOKISH LIFE
OF NINA HILL**

ЕББІ ВАКСМАН

КНИЖКОВЕ ЖИТТЯ

Ніни Гілл

2021

ISBN 978-966-982-768-5 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням: Waxman, Abbi. *The Bookish Life Of Nina Hill* / Abbi Waxman. — New York : Berkley, 2019. — 352 p.

Переклад з англійської *Євгенії Голобородько*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошея*

Ваксман Е.

В14 Книжкове життя Ніни Гілл / Еббі Ваксман ; пер. з англ. Є. Голобородько. — Х. : Віват, 2021. — 352 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-323-6 (укр.)

ISBN 978-0-4514-9187-9 (англ.)

Молода жінка Ніна Гілл — запекла інтровертка, щаслива у своєму затишному світі. Книгарня, де працює Ніна, — то її святиня, якби тільки не окремі набридливі клієнти. Для спілкування цілком достатньо мами та ще кількох друзів. Аж тут у її життя вривається купа людей: рідні, що батько, якого дівчина ніколи не знала, помирає, але в нього лишається чимало рідних, що прагнуть познайомитися з Ніною!

Справжній нічний жах для інтроверта — зустрічі, розмови, нові компанії... До того ж її запеклий ворог Том виявляється милим чоловіком, який хоче з нею ближче познайомитися.

Можливо, саме час зважитися і вийти із зони комфорту? Особливо якщо Ніна захоче дізнатися більше про батька, на якого вона, здається, дуже схожа вдачею.

УДК 821.111(73)

© Dorset Square, LLC, 2019

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2021

Присвячую моєму вітчиму Джону, який запізнився на вечірку, але допоміг навести лад у домі, коли вона закінчилася. Я шаную тебе та щиро люблю.

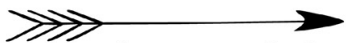
А також усім продавцям книжок та бібліотекарям, які небайдужі до авторів та читачів і які щодня знайомлять їх одне з одним. Без вас світ був би таким самотнім.

Самотність — це незалежність.
Герман Гессе

Незалежність — це щастя.
Сьюзен Браунелл Ентоні

Щастя — мати бібліотечну картку.
Саллі Браун «Дрібнота пузата»

Сьогодні ^{той} день

ДАТА: 30 квітня, вівторок

РОЗКЛАД:

7>8

8>9

9>10

10>11

11>12

12>13

13>14

14>15

15>16

16>17

17>18

18>19

19>20

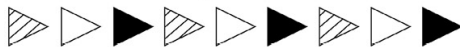
20>21

робота

велотренажер

вікторина

СПИСОК СПРАВ:

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Купити склянку для води

Купити скрінки

Стендер

Їжа для кота

ЦІЛІ НА ДЕНЬ:

ПИТИ БІЛЬШЕ ВОДИ!!!

НОТАТКИ:

Доцятати

Оліфант¹

+ Сніданок: смужі

+ Ланч: Сабвей?

+ Вечеря:

+ Тренування: велотренажер перед вікториною?

¹ Книжка Гейл Ханімен «З Елеанор Оліфант усе гаразд». (Тут і далі прим. пер.)

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

У якому ми зустрічаємося з нашою героїнею і стаємо свідками злочину, скоєного через нерозсудливість

Уявіть, що ви пташка. Хай яка пташка, та, коли вам заманеться бути страусом або куркою, цим неквапливим птахам буде важко встигати за вашою фантазією. А тепер уявіть, що ви ширяєте в небесах над Лос-Анджелесом, час від часу відкашлюючись від смогу. Під вами поблискують сяйливі стрічки машин, а в далечині ви бачите сюрреалістичний зелений клопоть, що видається зеленою латкою на сірій шкарпетці. Ви підлітаєте ближче, і клопоть тепер стає схожим на мережу зі старих будинків та вулиць. І ось ви в Ларчмонті. Вітаю, ви дісталися секретного місця, про яке навіть не всі жителі Лос-Анджелеса знають. Цей район подібний до всіх інших, але він може похвалитися лісом дерев, якими густо засаджені в'юнисті вулиці. Здається, неначе ці дерева скопом перенесли з фільмів Капри. Усі ці дерева посадили тут десь у двадцятих роках минулого століття.

Будинки в Ларчмонті великі, але не помпезні. У кожному дворі є палісадники, завдяки яким вулиці візуально здаються ширшими. Навіть сьогодні більшість будинків має той вигляд, що й був, коли їх тільки побудували. Усе це завдяки програмі збереження історичної спадщини міста, а також людям, які вважають свій район дуже симпатичним. Деревя розрослися, ставши найкращими зразками своєї породи: магнолії наповнюють повітря солодким ароматом, кедрі всипають вулиці своїми голками, утворюючи іржаво-червоні килими, а завдяки дубам прибирання вулиць і правила, що регулюють, з якого боку вулиці паркуватися, стали життєво необхідними.

Бульвар Ларчмонт — серце однойменного району, де рясніють кафе, ресторани, крамнички, різноманітні майстерні, а ще там є одна з

небагатьох незалежних книжкових крамниць, що збереглися в Лос-Анджелесі. Тут працює Ніна Гілл — берегиня цього святилища та героїня як свого життя, так і книжки, примірник якої ви зараз тримаєте в дбайливих руках.

Книгарня «У лицаря» працює з 1940 року, і, попри те що її прибутки то зростали, то падали, справжня любов до книжок і тонке розуміння клієнтів крамниці не давали бізнесу занепасти. Вона була така, якими й мають бути незалежні книгарні: її власниця і люди, що там працювали, люблять книжки, читають їх, думають про них і продають їх людям, які мають до книжок смак. Тут влаштовують читацьку годину для дітей. Сюди приїжджають автори. Тут є безкоштовні закладки. Це справжній рай на землі, якщо для тебе рай пахне папером і друкарською фарбою. Ніна уявляє собі рай саме таким, але на початку цієї історії вона б із задоволенням повернулася б до тієї фантазії, де всі ми були птахами, щоб спорожнитися на голову жінки, що стоїть перед нею.

Жінка зосередила свій войовничий — і тільки так про нього можна сказати — погляд на Ніні. На грудях у неї коливалося коштовне лазурове намисто, яке їй аніскілечки не пасувало.

— Поверніть мені мої гроші. Ця книжка страшенно нудна: герої в ній тільки те й роблять, що сидять то там, то там і про щось базикають. — Вона тяжко зітхнула, імітуючи страждання. — Не розумію, чому менеджерка сказала мені, що це класика.

Ніна поглядом пошуквала обвинувачувану, яку звали Ліз Квінн. Вона чула віддалене шарудіння шовкової тканини в секції підліткової літератури, де сховалася Ліз. Боягузка! Ніна вдихнула ненависть і видихнула любов. Вона всміхнулася до покупчині:

— Ви прочитали її всю до кінця?

У відповідь жінка не всміхнулась.

— Звісно.

Отже, книжки вона на півдорозі не полишає, але любить скаржитися.

— Що ж, тоді ми не можемо повернути вам гроші.

Ніна підібгала пальці на нозі в пухнастій шкарпетці. Покупчиня цього звісно не могла побачити, і Ніна щиро сподівалася, що зберегла спокійний та непохитний вигляд.

— Чому це?

Жінка була невеличка на зріст, але, проказавши ці слова, змогла випростатися на кілька сантиметрів угору. Усі тренування з пілатесу не минули даремно.

Ніна діяла рішуче:

— Тому що ми продали вам книжку, а ви її прочитали. Це і є циклом життя книжок. Якщо вона вам не сподобалась, мені справді прикро, але ми нічим не можемо зарадити. — Вона поглянула на книжку, що лежала на прилавку. — Вам справді не сподобалось? Це один з найвидатніших романів усіх часів.

Ніна намагалася притлумити бажання дістати уявний бластер і знести ним голову цій жінці. Їй згадався уривок з фільму «Термінатор 2», де срібляста голова ділиться після вистрілу навпіл і її частини звисають по обидва її боки. Ліз завжди просила Ніну бути дуже ввічливою з клієнтами, а також пам'ятати про те, що будь-хто може замовити книжки через інтернет швидше, ніж купить їх у книгарні «У лицаря». Ніна повинна була створити дружню атмосферу, щоб подобатися покупцям, які, своєю чергою, змогли б дати книгарні, по-перше, більше грошей, а по-друге, більше часу, ніж «Тому іншому місцю». Незалежні торговці книжками називали те місце «Та сама Річка», щоб не вимовляти справжню назву вголос. Але, як часто думала Ніна, проблема не зникне, якщо прикинутися, що річ лише в самому факті існування цієї крамниці, названої на честь річки в Південній Америці.

Жінка скривилася:

— Я не знаю, чому героїня тільки те й робить, що сидить і виглядає у вікно. Якби я марнувала час, сидячи на дупі й роздумуючи про життя, я, будьте певні, ніколи не стала б такою успішною, якою є. — Вона відкинула назад свої довгі біляві кучері й виголосила: — Якщо мені не

подобається їжа в ресторані, я можу відмовитися від неї і мені повернуть гроші.

— Але не тоді, коли ви її з'їли, — упевнено зауважила Ніна.

— Може, я бодай знижку зможу отримати від книгарні?

Ніна похитала головою:

— Ні, але я можу вам запропонувати бібліотечну картку. У бібліотеці ви можете геть безкоштовно взяти будь-яку книжку, прочитати, а потім повернути. — Вона видавила із себе посмішку. — Узагалі недалеко звідси є аж дві бібліотеки.

Вона була впевнена, що Ліз лише зрадіє втраті такого клієнта. Цілковито впевнена.

— Недалеко?

Ніна зітхнула.

— Біля обох є парковки. — І підсунула книжку знову до неї. — Вона все ще ваша. Можливо, вам варто буде її перечитати. Я от, приміром, читала її двадцять разів.

Ніна значно применшила цифру, бо не хотіла ще дужче вивести з рівноваги клієнтку.

Жінка звела брови:

— Чому?

Покупчиня оглянула Ніну з ніг до голови. Але в її погляді не було недобррозичливості. Ймовірніше, вона хотіла збагнути, чому хтось добровільно зробив щось таке дивне. Ніна була одягнена у вінтажний кардиган блідо-зеленого кольору поверх блакитної сукні із застібкою біля комірця. Очевидно, завваживши щось у вбранні Ніни, покупчиня дійшла певного висновку, тому що на її обличчі з'явилося співчуття.

— Напевно, коли в тебе нудне життя, приємно читати про інших таких самих.

Наступивши собі на ногу, щоб стримати гнів, Ніна спостерігала, як жінка недбало кинула «Гордість та упередження» у свою модну сумочку, згинаючи обкладинку та жмакаючи сторінки.

За дві хвилини Ліз випірнула з-за полиці з коміксами.

— Вона вже пішла?

Ніна кивнула, злісно прибираючи купу закладок і намагаючись забути грубе поводження з книжкою, свідком якого вона стала.

— Ти жахлива боягузка! Навіть не спробувала захистити одну зі своїх улюблених авторок дев'ятнадцятого століття. Просто якесь неподобство.

Ліз похитала головою:

— Міс Остін не потребує захисту. Ти чудово впоралася. Крім того, я ніколи не забуду тієї тривалої розмови про ЛСД та кордони свідомості із цією самою клієнткою. — Вона порівняла на полиці примірники «Дівчини на роликах»¹. — Я питала про її відпустку, а з'ясувалося, що її плани різко змінилися і вона потрапила в подорож такими місцями, про які й гадки не мала. Там був довгий пасаж про приховану внутрішню красу йогурту, яку можна побачити тільки крізь призму галюциногенів. І тепер я ніколи в житті не зможу його їсти.

Вона нахилила голову, щоб поглянути на Ніну з-під окулярів. Сивина лише трохи торкнулася її короткого темного волосся, і це попри те, що вона змінила декілька професій і кілька міст, частиною яких вона встигла стати, і попри нележку долю, яка їй дісталася.

Ніна уважно поглянула на Ліз.

— Ця розповідь мені не здається правдоподібною.

Ліз розвернулася й пішла до полиці з науково-популярною літературою.

— Так воно і є. Адже я її повністю вигадала.

Ніна усміхнулася, опустивши погляд. Ніде вона не почувалася так удома, як у книгарні «У лицаря», де завжди було місце саркастичному під'юджуванню, а ряди книжкових полиць навіювали спокій. Це був рай на землі. Залишилося тільки дочекатися, поки підуть усі покупці, та зачинити двері. Тоді справді можна взятися за щось цікаве.

Єдина дитина матері-одиначки Ніна вважала самотність своїм природним станом. У дитинстві вона бачила, що в інших дітей є татусі, брати та сестри. Вона гадала, що це чудово, але вважала, що їй краще жити без такої купи людей. Можливо, це перебільшення, адже інколи їй бракувало рідні, особливо коли навчалася в середніх класах. У старшій школі також була купа дітей зі старшими братами та сестрами, і в них був ніби ореол захисту, якому Ніна заздрила. Старші брати та сестри могли привітати своїх менших під час перерви або навіть підійти поговорити й наділити молодших своєю величчю. Саме тоді в старшій школі Ніна вислуховувала нарікання старших дітей на своїх молодших родичів, але вони все одно віталися та спілкувалися з ними. Вона спостерігала за стосунками людей, у яких була спільна адреса, і замислювалася щодо того, як вони співіснують.

Мати Ніни народила її після короткого знайомства з якимось хлопцем, якого вона зустріла в ті дивні часи, коли ще не існувало гуглу (1988 рік до Різдва Гуглова?) і ти мав вірити тому, що тобі кажуть люди. Ніна часто дивувалася тим ризикам, на які себе наражали люди з покоління X. У них не було онлайн-доступу до кримінальної бази даних, вони не могли перевірити соціальні мережі на наявність у чоловіка дружини та дітей, не могли гортати їхню стрічку на кілька місяців назад, щоб знайти про них бодай згадку. Вони мали особисто говорити з людьми, про яких вони нічого не знали. А ті могли б вдавати зовсім інших людей, і робити це щоразу, коли вони зустрічають когось нового. І їм би навіть не треба було намагатися створювати онлайн-сторінку, щоб підтвердити свою легенду: велика ймовірність наразитися на брехню та хитрощі. Утім, мама Ніни навіть не пам'ятала імені того хлопця й не турбувалася щодо цього. Вона була фотокореспонденткою, подорожувала світом і кохалася з хлопцями в різних країнах без відчуття провини чи потреби розвивати стосунки. «Я була впевнена, що хотіла народити тебе, — говорила вона Ніні, — і лише Бог знає, чи взагалі хотіла я залишитися з ним».

Спершу Кендіс брала Ніну із собою всюди. Вона носила дочку під пахвою і вкладала спати в ящики комода в готельних номерах. Але через рік чи два Ніна створила мамі незручності, бо подорослішала й пожвавішала. Тому Кендіс знайшла симпатичну квартиру в Лос-Анджелесі та ще симпатичнішу нянечку й полишила Ніну самостійно розбиратися зі своїм дорослішанням. Вона приїздила три або чотири рази на рік, привозила подарунки й дивні цукерки, у яких був запах аеропорту. Ніна ніколи так і не мала можливості краще з нею познайомитися, хоча в дитячій уяві Кендіс залишалася дуже важливою для неї. Коли Ніна в дитинстві вперше прочитала роман «Пуанти»², то усвідомила, що її мама — це двоюрідний дідусь Метью.

Її нянечка Луїза була для неї чудовою мамою, веселою, уважною, люблячою, ніжною, і ще вона любила читати. Няня Луїза зробила життя Ніни безтурботним. А коли завітала до Ніни в коледж на випускний, обняла її, трохи поплакала, а потім повернулася на південь допомагати своїй старшій дочці виховувати її дітей.

Ніна відчувала себе спустошеною, коли прощалася з Луїзою, геть не такою вона почувалася, коли проводжала рідну матір у численні подорожі. Кендіс відправила Ніну в подорож, а Луїза довела її до фінішу.

За матір'ю Ніна не дуже сумувала, їй було боляче, що в неї немає батька. Дівчина погано собі уявляла, для чого вони взагалі потрібні, але їй часто ввижалася така картинка: вони стоять на краю поля під час шкільного футбольного матчу або з'являються після уроків, засунувши руки в кишені. У середній школі батьків не було в полі зору, а в старшій вони з'явилися знову. Тепер вони пізно вночі забирали на машинах своїх дочок та їхніх подружок. Батьки намагались уникати поглядів сторонніх людей, коли до машини сідало декілька дівчат, від яких пахло спреєм для тіла з аптеки та які були одягнуті в кофтинки з помірним декольте, з якого виглядали їхні ще не до кінця розвинені груди. Батьки здавалися Ніні загадковими. Навідуючись у гості до

знайомих, вона придивлялася до їхніх мам, навіть товаришувала з ними.

Однак, закінчивши школу, вона так і не дізналася, що це таке — справжні татусі. Вони були чимось на кшталт приємного бонуса, як басейн, люба собачка або не схильний до висипань тип шкіри.

— То які в тебе плани на вечір? — запитала Ліз. — Книжковий клуб для витончених леді? Гра в бридж на підтримку трансгендерів? Зібрання нечисті для декупажу?

— Дуже смішно, — відповіла Ніна. — Але насправді ти просто заздриш мені, тому що я маю те широке коло інтересів, яке тримає мій мозок у тонусі.

— Мій мозок не потребує підтримки, — сказала Ліз. — Навпаки, я вживаю важкі наркотики, сподіваючись знищити кілька клітин мозку, щоб зрівняти шанси мозку й тіла.

Та Ніна могла б сказати те саме. Не про наркотики, а про те, що її мозок не потребує підтримки. У дитинстві в Ніни виявили СДУГ, чи СПАУ³, чи ще якусь аббревіатуру. Але шкільна бібліотекарка лише цокнула язиком і сказала, що Ніна фантазерка та креативна дитина, тож вона просто не може чекати, поки всі інші досягнуть того самого рівня розвитку. Жінка стала видавати Ніні додаткові книжки та енциклопедії, які дівчинка ковтала одну за одною. Тепер Ніна зрозуміла, що такий підхід лікарі достоту не рекомендували б, а ще він ніяк не допоміг би їй з математикою. Та зі школи Ніна вийшла, прочитавши більше книжок, ніж будь-хто, зокрема й учителів. Книжки вона також вважала за ліки, за святилище, а ще за джерело всіх хороших речей, що можуть відбутися. І поки що нічого не переконало її в протилежному.

Ніна поглянула на свою начальницю.

— Сьогодні ввечері на мене чекає вікторина.

Вона знала, що Ліз хотіла б приєднатися до її команди з вікторини, але їй бракувало сил на опівнічні зібрання і щотижневі дослідження

нових цікавих фактів.

— Вони досі не усунули тебе від ігор? Я гадала, вони тобі заборонять брати участь у вікторині, бо ти завжди виграєш.

— Нам справді заборонили ходити в один з барів, але існує купа інших барів, де про нас нічого не знають.

Ліз здивовано скинула бровою і запитала:

— Ти вікторинна шахрайка?

Ніна знизала плечима й відповіла:

— Живу, мов гангстер.

Ліз поглянула на неї:

— Ну ж бо. Прояви себе.

Ніна похитала головою і важко видихнула:

— Будь ласка. Тоді ти повинна запропонувати мені певну категорію.

— Морське життя.

— Занадто просто. Сорокап'ятикілограмовий восьминіг може протиснутися крізь отвір розміром з помідор чері.

— Курт Воннегут.

— Він відкрив один з перших дилерських центрів автомобілів «Сааб» в Америці.

— Юпітер.

— У нього найкоротший день серед усіх планет. Може, на цьому й зупинимося?

— А голова в тебе від цього не болить? Ти бачиш навколо речей ореол?

— Ні, але твій заінтригований вираз обличчя потроху змушує мене непокоїтися.

Ліз захихотіла й пішла.

— Ти навіть не уявляєш, наскільки кумедні такі витівки, — додала вона. — Будь ласка, вдягнися завтра ошатно. До нас повинен завітати Мефістофель.

— Гаразд.

Ніна, суплячись, подивилася їй услід. А тоді намагалася згадати, яка все-таки точна довжина дня на Юпітері. Вона не могла цьому зарадити. Він становив... Дев'ять годин і п'ятдесят п'ять хвилин. Спасибі Господу за це. Не мати змоги пам'ятати певні речі для Ніни було наче тортури, немов свербіж на піднебінні або свербіж через укуса жука між пальцями ніг. Конче треба почухати це місце, хай як незручно це здається. Ліз вважала, що всі ці клуби чи заходи — спроба для Ніни залишатися товариською, але це було геть неправильне припущення. Якщо Ніна дасть своєму мозкові перепочити, то він злетить з рейок і зведе її з розуму безкінечними потоками думок, їдкими запитаннями, на які їй довелося б шукати відповіді. Вікторина, читання, книжкові клуби... Вони просто були засобами самозахисту.

[1](#) Графічний роман Вікторії Джеймисон «Roller Girl».

[2](#) Дитяча книжка письменниці Ноель Стрітфілд про трьох дівчат, яких удочерив професор-палеонтолог Метью Браун. Поки дітей виховує його племінниця, Метью подорожує світом.

[3](#) Синдром порушення активності та уваги (СПАУ); також синдром дефіциту уваги з гіперактивністю (СДУГ).

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

У якому ми дізнаємося про кілька речей, які дратують Ніну

Ніна йшла додому залитими сонячним світлом вулицями району. Яка це казкова пора для освітлювачів та самотніх молодиків, які вечорами поринають у свої мрії. Навколо Ніни гуляли люди із собаками після закінчення робочого дня. Вони говорили по телефону, не звертаючи уваги на сліпуче сонце, що відбивалося від вікон та дверних ручок, на те, що пастельне небо здається напівпрозорим, як одяг на завсідниках килимових доріжок. Ніна часто думала, що Лос-Анджелес не таке вже й чудове місто з погляду архітектури. Але завдяки небу воно ставало прекрасним кілька разів на день. Як і пасує Голлівуду, освітлювачем тут виступає Бог.

Саме зараз її мідно-руде волосся яскраво сяяло в сонячних променях. Якби Ніна знала, яка вона гарна, то зробила б кілька своїх світлин. Але, на жаль, вона думала тільки про те, як добре було б поїсти маринованих огірочків — порізаних або цілих, однак не скористалася можливістю. Ніна була не з тих жінок, що викликають захват у перехожих. Її стиль одягу був специфічний, а вираз обличчя вказував на те, що її не так уже й легко вразити. Маленька та струнка, вона була подібна до оленя, але досить було з нею заговорити, як ставало зрозуміло, що насправді це лисиця. Одного разу її хороша подруга Лі сказала, що Ніна не зла, а лише називає речі своїми іменами.

Ніна винаймала флігель біля одного з найбільших будинків на бульварі Віндзор. Це була затишна невеличка домівка зі своїм входом, побудована окремо від основної споруди. Цілком ідеальна для Ніни. Власники були приятелями її мами. Коли дівчина закінчила навчання в коледжі, подружжя саме завершило ремонтувати цей флігель. Вони

великодушно запропонували Ніні його винаймати, а вона була щаслива пристати на їхню пропозицію.

Її кіт на ім'я Філ сидів на паркані й чекав на хазяйку. У Філа було смугасте й коричневе з бежевим забарвлення із чорним кінчиком хвоста та білими шкарпеточками на лапках. Щойно ворота відчинилися, як він зістрибнув з паркана й побіг сходами нагору перед хазяйкою, а кінчик його хвоста був неначе прапорцем на дитячому велосипеді. Ніна помітила, що кіт залишив їй великого мертвого черв'яка на килимку біля входних дверей. Пухнастий став поряд зі здобиччю з таким невимушеним виглядом, неначе хотів сказати: «Ой, мало не забув, я приніс тобі черв'яка. Нічого особливого, просто мертвий черв'як, якого я спіймав власними лапами та приніс тобі. Я подумав, що, можливо, тобі схочеться поласувати чимось смачненьким після роботи. Ну ти розумієш»⁴. Очевидно, Філ звертався до Вінні Пуха як до свого тотемного звіра.

Ніна нахилилася й погладила кота по голові:

— Дякую, Філе. Це чудовий черв'як.

Задоволений собою Філ потерся об її ноги. Може, інші коти і вдовольнялися тим, що, залишаючись на самоті, вилежувалися, ніжилися в розкошах протягом дня і вилизували свої дупи, але цей кіт сумлінно виконував свої обов'язки.

— Дякую, Філе. Але я збережу його на потім, якщо ти не проти.

Філу було байдуже.

Ніна відчинила двері та зайшла в дім. Вона скинула взуття й тихенько поклала черв'яка на кухонний стіл, щоб потім, коли кіт не бачитиме, викинути. Поглянула на гігантський годинник на стіні — до вікторини ще залишалася година. Ніна увімкнула чайник, бо саме час відпочити й навести лад. Вона любила свою квартиру, попри те що назвати одну велику кімнату з мінікухнею та санвузлом квартирою було незначним перебільшенням. Але ж у ній багато світла та книжкових полиць, то про що можна ще мріяти? Великі подвійні вікна з півдня та заходу

наповнювали приміщення сонячним світлом і різними кольорами, а стелажі вивисувалися над підлогою до самої стелі. Односпальне ліжко стояло біля стіни, тому в кімнаті ще лишалося місце для великого крісла, присунутого до вікна. Тут Ніна могла — і насправді так і чинила — сидіти годинами й читати до знемоги. Червоно-оранжевий персидський килим на підлозі вкривали тигри та пташки — це був сувенір із чергової маминої подорожі. Ніна отримала його за тиждень чи два після того, як вона перевезла до квартири котика та свої речі: ліжко, крісло, шість коробок книжок, кавоварку й велику дошку. На килимі була записка: «Привіт, він провалявся кілька років у моєму сховищі. Я подумала, що тобі він може сподобатися. Дай мені знати, якщо ти хочеш собі решту речей».

Решту речей? Ніна негайно зателефонувала мамі.

— Привіт, мамо. Ти де? — стандартне привітання для мами.

— Зараз я в Лондоні, люба. А ти де?

Її мама була австралійкою, але її акцент став м'якшим і лише трошки нагадував про те, що вона з Австралії. Вона говорила «хвутбол» замість «футбол», або «цукеркі» замість «цукерки», але не ходила в тому капелюсі з корками⁵.

Ніна усміхнулася, слухаючи мамин голос, бо найкраще вона знала маму саме за її голосом.

— Я в Дубаї, мамо, на верхівці Бурдж Халіфи.

— Справді? — Її мама, здавалось, була в захваті. — І як вид?

Ніна важко видихнула:

— Ні, я в Лос-Анджелесі, саме там, де ти мене залишила.

— Ох...

Мама була розчарована, що Ніна не успадкувала її жаги до пригод. Не говорила про це, та цього не треба було говорити.

— То що із цим килимом? — запитала Ніна, копаючи ногою скручений сувій.

Ніна чула, як її мама попиває чай. Напевно, вона робить ще три або чотири справи одночасно, поки говорить з Ніною. Зосередитися на чомусь одному? Та хіба це взагалі цікаво?

— Адже я жила в Лос-Анджелесі, коли була вагітна тобою, пам'ятаєш?

— Звісно.

Ніна знала напам'ять історію її походження, і всі знали. Мати загалом не була повією, але й романтичні стосунки її також не цікавили.

Багато років тому Ніна запитувала маму, чому вона не зробила аборт, проте Кендіс у відповідь як зазвичай засміялася:

— Бо я гадала, що це буде пригода, так воно й сталося.

«Пригоода».

— Килим прекрасний. А що то за решта речей?

— Ну, там їх ціла купа. Піди подивися, якщо хочеш.

Вона розказала їй, як дістатися сховища. І тепер, коли Ніна оглядала свою затишну маленьку квартирку, то дивилася на меблі, які вона, можливо, обпіювала, коли була зовсім маленька. Тут тепер стояв маленький диван з персидським орнаментом, пуфик з Раджастхану, який Філ присвоїв собі, а ще стільки мистецьких витворів з маминої артколекції, скільки Ніна змогла перенести зі сховища. На стіні, на якій не було книжкових полиць, висіли світлини: фото авторства Рут Оркін, Анрі Картьє-Брессона, Інґе Морат, а ще кілька улюблених знімків, які Ніна зробила сама. Ще були постери й обкладинки журналів із зображеннями зірок із серіалів її дитинства. Тут був її «куточок візуалізації» з дошкою та календарем (не треба глузувати із цього приводу, адже вам також хотілося б бути так само організованими, як Ніна), світлинами мами та Філа, коли той ще був кошеням. У кімнаті також стояло ліжко моделі «Мальм» з «Ікеї» і комод з тієї самої серії з висувними шухлядками. (До речі, у слова «Мальм» немає множини, так само як у слова «молоко». «Мальми» звучить якось неправильно, як назва тих цукерок-смаколиків на основі

маршмелоу. О, може, то якісь шоколадні «Мальми»?) Зауважте, ліжко стоїть біля стіни.

Ніна забрала пошту, нагодувала Філа й налила собі склянку вина. Потім вона потопталася на місці біля свого куточка візуалізації, дивлячись на дошку з усіма картинками, що додавали їй настрою, цитатами та лайфхаками, які Ніна ніколи не випробовувала в реальному житті. Вона любила свою організованість, але завжди відчувала, що здатна на більше. Дівчині подобалося складати все за теками з кольоровими вказівниками, вона обожнювала писати списки й витрачати пів години щоранку, щоб переглянути свій планер зі щоденними записами в ньому. Ніна звикла ставити цілі на день, і взагалі їй подобалося розмірковувати над усім. Для цього вона, звісно, відводила окремий час і позначала його в планері. Без сумніву, Ніні шкода, що не так багато можна запланувати. Вона інколи складала списки зі справ, які вже зробила, тільки для того, щоб мати змогу їх викреслити. Через це почувалася жалюгідною, але таке викреслювання давало їй якесь дивне задоволення.

Вона закінчила Каліфорнійський університет з непрактичним, але цікавим дипломом (історія мистецтв, якщо вам цікаво), а потім улаштувалася на роботу в книгарню «У лицаря» на той час, поки з'ясовує, до чого пристане тепер, коли стала дорослою. Вона провела кілька наступних років, дорослішаючи по-справжньому: у неї було кілька коротких романів, а потім ще один трохи довший, тоді ще кілька коротких, тоді вона намагалася схуднути, сідала на веганську та палеолітичну дієту, а потім вона здалась і знову стала їсти все, що їй було до смаку. Вона ходила на йогу, згодом — на велотренажери, а тоді — на комбіновані заняття з йоги та велотренажера, які подумки назвала «влогою», а ще відвідувала гуртки з декупажу та плетіння, кілька разів сходила на ті курси, де п'ють вино. Але так і не позбулася невідступного відчуття, що не охоплює всього, що її може зацікавити. Адже хіба може бути таке, що її життєве покликання полягає в тому, щоб прочитати якомога більше книжок?

Багато її друзів перебувало в тривалих романтичних стосунках, але в Ніни пари не було. Вона насолоджувалася сексом, любила людей з різними поглядами, ходила на побачення. Але побачення в Лос-Анджелесі були схожі на контактний кіберспорт, і після десятків побачень, на яких знову і знову сягала дна міжособистісного спілкування, вона вирішила взяти перерву в стосунках. Це було значно легше, ніж відмовитися вживати кофеїн.

Ніна переймалася тим, що вже аж занадто любила залишатись на самоті. Та лише так вона могла повністю розслабитися. Люди її виснажували. Вони змушували Ніну поринати в тривожний стан. Щоранку, виходячи зі своєї квартири, вона ніби перевертала гігантський пісочний годинник, після чого вся її ментальна енергія, яку вона накопичила за ніч, починала вивітрюватися з неї, зникати піщинка за піщинкою. Вона заряджалася енергією протягом дня, викроюючи кілька хвилин, щоб побути на самоті. Інколи дівчині здавалося, що її життя було плаванням на довгу дистанцію між островами тиші. Ніна насолоджувалася компанією людей, це справді так, але спілкування з ними мала споживати в гомеопатичних дозах: краплинка отрути правила за ліки.

На самоті вона ставила перед собою цілі й досягала їх, знаходила для себе виклики та приймала їх, захоплювалася чимось новим і втрачала до нього інтерес. Періодично знімала з дошки всі завдання, які давала собі, та записувала інші, ставила перед собою нові цілі з плануванням, датами й бюджетом. Або посеред року купувала новий органайзер і заповнювала його заново. Ну то й що? Нахилившись, Ніна викреслила з календаря поточну дату, хоча день ще не закінчився. І навіть якщо вона час від часу знімала все зі своєї дошки й потім навішувала нові цілі та плани, нові дати й бюджети, купувала новий планер посеред року й знов планувала все спочатку, то й що? Ніна зависала над календарем і викреслювала плани, попри те що не всі вони були цілком реалізовані.

Хіба не видно? Завжди на крок попереду.

Нінина команда з вікторини складалася з неї та її трьох найближчих друзів і мала назву «Оформ їх, Данно»⁶, бо чому б ні? Вони були найкращими експертами з літератури (Ніна), історії та географії (її подруга Лія), сучасної популярної культури (Картер, колишній хлопець Лії, який був занадто розумний та веселий, щоб припинити з ним спілкування), а також новин та політики (ще одна подруга Лорен). Усі вони були однаково сильні в моді свого покоління Y, у класичній попкультурі (1950—1995, від Люсі Рікардо⁷ до Чендлера Бінга⁸) та у сфері індустрії закусок різних країн світу. Попри те що Ніна була футбольною фанаткою, її ахіллесовою п'ятою досі лишався спорт. Щоб розширити знання з видів спорту, Ніна взялася читати ілюстрований часопис про спорт, але єдине, що він їй дав, — це брудні фантазії про норвезького сноубордиста, чие ім'я вона навіть вимовити не могла.

Минулого разу команду «Оформ їх, Данно» вигнали з бару, позаяк учасники нікому не давали виграти у вікторині, і тепер вони обережно тестували нове місце. Бар «Солодкі вуста», відкритий два місяці тому, був розташований у районі Сілвер-Лейк. Тут пропонували широкий асортимент охолоджувальних напоїв (імпорتنих та американських) разом з безліччю видів крафтового пива. Бар був відомий тим, що пропонував клієнтам сухі сніданки — барні закуски, які, вірогідно, відсилали до назви закладу.

— І як?

Лорен спостерігала, як Картер куштує напій з різким грушевим смаком. У неї було темне волосся, темні очі й темна душа, яка вдовольнялася специфічним гумором, що комусь міг би здатися дошкульним. Вона асоціювалась у Ніни з добrotною буханкою

житнього хліба — грубою на поверхні, але м'якою та приємною всередині.

Картер ворухнув плечем і промовив:

— Знаєш, я ще ніколи не куштував чогось такого зі специфічним грушевим смаком, тож зрозумів, що мені ні з чим порівнювати. Але воно — як гумка зі смаком кавуна. — Він відпив ще один ковток. — Смакує чудово, та я б краще насолодився напоєм, якби був накурений.

Він не справляв враження хлопця, який курить травку, імовірноше, був схожий на того, хто допомагає бабусям перейти дорогу й завжди причащається. А втім, як нам відомо, зовнішність буває оманливою. На руці в нього викрашався витатуйований знак Альянсу повстанців⁹, а в сім'ї пропагували силу в усіх її проявах.

— Ні, — похитала головою Ніна. — Зосередься на грі. Ти знаєш правила.

— Я б так швидше відповідав на запитання.

Лорен, не відриваючись від склянки пива, пробурмотіла:

— Ага, саме тому люди завжди кажуть: «Якщо тобі треба витиснути максимум швидкості та ефективності, накурися трави».

Вікторина почалась, і учасники «Оформ їх, Данно» надирали всім дупи протягом години чи близько того. А тоді із запізненням завітав ще дехто, щоб додати напруження в їхню розслаблену гру.

— Дідько, — промимрив Картер. — Подивіться, хто прийшов.

Ніна роззирнулася:

— Хто прийшов?

— Бісова робота! — сказала Лія. — Це команда «Ти вікторинник, Гаррі!»¹⁰.

Ніна намагалася зберегти незворушний вираз обличчя, але всередині відчула роздратування. «Вікторинники» були єдиними суперниками для них у світі барних вікторин у східному Лос-Анджелесі. І попри те, що цей світ був дуже малий, Ніна була азартним гравцем.

Вони спостерігали, як «вікторинники», до складу яких входило троє хлопців та одна дівчина, неначе версія їх самих із задзеркалля, сідають за столик навпроти них. Капітаном команди, очевидно, був високий хлопець, що з підозрою поглянув на Ніну й потім підняв руку, щоб зверхньо привітатися.

Ніна ще секунду дивилася на нього, а потім на весь рот позіхнула.

— Круто, — сказала Лорен. — Тонко ти його.

— Він дратує мене.

— Тебе дратує те, що хлопець такий красень, чи те, що знає про спорт значно більше, ніж ти?

— Він не красень. І про спорт він знає так багато тільки тому, що тупоголовий. Ти помітила, що він ніколи не відповідає на запитання, не пов'язані зі спортом?

— Це неправда. Кілька тижнів тому він дав правильну відповідь на запитання про супермоделей.

— Аякже, бо вони в купальниках.

Лорен і Лія поглянули одна на одну повз голову Ніни.

— Я все-таки думаю, це через те, що він красень, — сказала Лія. — Гадаю, вам судилося закохатись одне в одного й вирушити разом у вікторинний медовий місяць.

— І куди це?

— Може, у студію в Калвер-Сіті, де знімали «Ризикни!»?¹¹

— Або у Вашингтон, де ви могли б зависати в Бібліотеці Конгресу?

— Чи на Гаваї...

Вони всі зиркнули на Картера.

— Який стосунок мають Гаваї до вікторин? — запитала Лорен.

Картер знизав плечима й відповів:

— Не знаю. Я фокусувався саме на медовому місяці.

— Він об'єктивно гарний, але мені несимпатичний через свою надмірну самовпевненість, — зітхнула Ніна.

Картер кивнув:

— Розумію. Жінки ненавидять упевнених чоловіків. Ось чому Люк набагато привабливіший, ніж Ган¹².

— Від сарказму з'являються зморшки, — відповіла Ніна.

Вона зиркнула на капітана команди «вікторинників». Впадало в око його довге темне волосся, доволі скуйовджене, якого, здавалося, давно не торкався гребінець. Худорляве обличчя не можна було назвати гарним в традиційному розумінні вже тому, що він явно колись ламав собі ніс.

— До того ж він схожий на хлопців, яким до вподоби влаштовувати бійки. А я пацифістка.

Нічого із цього не прозвучало як незаперечна правда, і Картер пустив очі під лоба.

Ведучий вікторини постукав по мікрофону:

— Отже, до наших змагань приєдналася нова команда «Ти вікторинник, Гаррі!». Лідером гри зараз є команда «Оформ їх, Данно». Вони виграють з перевагою в десять очок, але попереду ще три раунди. Згідно з правилами, команди, що запізнилися, не здобувають допоміжних балів. Нехай усім щастить.

Ніна перевірила, чи всі мають наготові олівці та папір для нотування. Насправді нікому більше й не були потрібні папір та олівці, бо саме вона записувала відповіді, але їй подобалося, коли всі в такий спосіб готувалися до гри. А якщо в неї раптом станеться судома й вона зламає свій олівець? Її мозок відтворював у сповільненій зйомці сцену, де вона падає на землю, олівець ламається, підлогою розлітаються шматочки дерева та графіту. Такі фантазії не могли бути хорошим знаком: їй справді був потрібен секс. Ніна поглянула на хлопця з «вікторинників». Повинна була визнати те, що він був дуже сексуальний і, найімовірніше, дурний як пень. «Ні, мозку, ні», — промовляла дівчина до себе, а мозок казав їй, що він не відповідальний за це, і радив звернутися зі своїми скаргами до нижчої інстанції.

— Ти тут, Ніно? — озвалася Лія. — Роздають аркушики для відповідей.

— Вибач.

Вона взяла аркушик у ведучого, який нахилився до неї і сказав:

— Ставлю десять доларів, що «вікторинники» з вас усе лайно виб'ють.

Ніна насупилась у відповідь:

— Говарде, тримай себе в руках. Ми випереджаємо їх на один раунд, тож їм буде важко нас наздогнати.

Лія посунулася до нього й тицьнула пальцем йому просто в груди.

— Гей, не треба влаштовувати драму на вікторині тільки тому, що я не схотіла зустрічатись із тобою. Це шляхетний вид спорту, у який грають благородні люди.

— У благородних барах, — додав Картер.

— У благородні часи, — підсумувала Лорен.

Вони всі знали Говарда, тому що він вештався з бару в бар і влаштовував сум'яття під час вікторин. Він називав себе королем запитань, але всі інші називали його вікторинним мудилом. Він любив хизуватися своєю владою, яка полягала лише в тому, що в нього були всі запитання, а команда підозрювала, що саме через нього їх і вигнали з минулого бару.

— Чуваки, та ви всі п'яні. Вони вас розмажуть.

— Я не п'яна, — зауважила Ніна. — Я цілком твереза та ладна побитися з тобою об заклад, щоб потім забрати твої гроші.

Говард самовдоволено посміхнувся, через що став ще менш привабливим, ніж ви можете собі уявити, і пошвендяв далі.

За столиком команди «вікторинників» учасниця на ім'я Ліза глузувала з Тома, високого хлопця, який, як Ніна була впевнена, був аж надто тупий.

— Мені здається, тобі подобається та дівчина.

Вона кивнула в бік Ніни.

Том крутнув головою:

— Аніскілечки, вона дуже високої думки про себе. А ще низенька на зріст.

Він хотів додати, що шкіра в неї така жовта, як персик, волосся — мов хутро в ірландського сетера, один куточок рота вищий другого, а щиколотки такі вузькі, що... Але подумав, що його неправильно зрозуміють.

Джек, інший учасник «вікторинників», скривився:

— Ти просто заздриш їй, бо вона розумніша за тебе.

— Неправда.

— Правда. Мені здається, вона знає все на світі.

— Ніхто не знає всього на світі.

— Я чув, що вона працює в книжковій крамниці, — сказав Пол, ще один учасник команди «вікторинників».

— Хіба це не шахрайство? — запитав Джек.

Том поглянув на нього.

— Не думаю, Джеку, що ходити на роботу — це шахрайство. Багато людей працює.

— Але не я, — гордо заявив Джек. Далі запала пауза, поки він думав, чи варто взагалі цим вихвалитись. Але хлопець вирішив не паритись і додав: — Я митець.

— Ти вандал, — казала Ліза. — Ти пишеш своє ім'я на стінах будинків.

— Це моє право на політичний протест, — зауважив Джек.

— Це твоє право на виправні роботи, — уточнив Пол. Він був юристом і не міг втриматися від такого коментаря.

Ліза, яка була знайома з Томом зі старшої школи, поглянула на його вираз обличчя. Йому стовідсотково подобалася та дівчина, капітан «Оформ їх, Данно». Ліза уважно оглянула її — та справді була незвичайно та нетипово гарна — і подумала, чи можуть вони мати щось спільне. Її друзі Тому варто було знову почати зустрічатися з кимось. Минуло багато часу від тієї катастрофи, у яку вилилися його

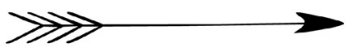
останні стосунки. Ліза занотувала собі, що має запитати в Джека, у якій книгарні працює ця дівчина.

Говард знову постукав по мікрофону.

— Команди, починаймо битву. Ваші олівці наготові? Уперед!

- [4](#) Авторка проводить паралель з Вінні-Пухом, персонажем твору Алана А. Мілна, використовуючи як алюзію його слова «поласувати чимось смачненьким» (від *англ. a little smackerel of something*).
- [5](#) Тип головного убору з корками, підвішеними на край шапки для відлякування комах.
- [6](#) Фразу запозичено з американського серіалу про поліцію «Гаваї 5-0», де серії часто завершувалися тим, що детектив Мак-Гарретт арештовує злочинців і в цей час говорить напарнику: «Оформ їх, Данно» (*Book 'em, Danno*) — тут використано гру слів, коли слово *book* (книжка) відсилає до цієї відомої фрази.
- [7](#) Люсі й Рікі Рікардо — персонажі американського серіалу «Я люблю Люсі».
- [8](#) Персонаж популярного американського серіалу «Друзі».
- [9](#) Організація у вигаданому всесвіті «Зоряних війн» — сила опору, створена для протистояння Галактичній Імперії та її послідовникам.
- [10](#) Алюзія на фразу *You're a wizard, Harry!* («Ти чарівник, Гаррі!») з фільму «Гаррі Поттер і філософський камінь», яка стала мемом. Тут гра слів заснована на їх поєднанні — *quiz* (вікторина) та *wizard* (чарівник).
- [11](#) *Jeopardy!* — одна з найпопулярніших американських телевізійних ігор-вікторин.
- [12](#) Люк Скайвокер та Ган Соло — персонажі «Зоряних війн».

Сьогодні ^{той} день

ДАТА: 1 травня, середа

РОЗКЛАД:

7>8

8>9

9>10 як слід вдягнутися

10>11

11>12

12>13

13>14 робота

14>15

15>16

16>17

17>18

18>19

19>20 книжковий клуб

20>21

СПИСОК СПРАВ:

- підписка на Sports
- Illustrated
- Рівсянка
- Фокори
- Маршмелу
- Какао
- Молоко
-
-

ЦІЛІ НА ДЕНЬ:

ПОКРАЩИТИ
ЗНАННЯ
ЗІ СПОРТУ

НОТАТКИ:

Почитати
про кінні перегони

+ Сніданок:

+ Ланч:

+ Вечеря:

+ Тренування:

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

У якому на Ніну очікує сюрприз, але не факт, що приємний

Ранки для Ніни були невеличким викликом.

У її мріях про ідеальне життя, на відміну від того, яке дісталось їй при народженні, вона б прокидалася, умивалася косметичними засобами, складу яких довіряла б, милася б у душовій кабіні з купою лійок (хоч вона часто ставила собі запитання про те, чи не вдарив би її струмінь води в обличчя, коли потягнулася б за шампунем, бо це було б прикро), тоді одягалась у комфортний, але стильний одяг, виготовлений з натуральних тканин робітниками, яким добре за це платять. Ви уважно стежите за цим? Тоді Ніна поснідала б свіжими фруктами та злаками з йогуртом, який кози добровільно б віддали людям, адже його в них більше, ніж їм треба. Вона була б вдячним та свідомим споживачем і жодним способом не шкодила б світові.

А насправді її життя було інше. Ніна прокидалася, голова в неї боліла, тому що напередодні вона пила вино, яке на тридцять відсотків складається із сульфітів або чого там ще, що спричиняє головні болі. У роті наче завалася стара шкарпетка, подібна до тієї, яку інколи можна побачити на вулиці. А волосся переживало не найкращі свої часи. Зазвичай вона стояла, спершись на кавоварку, і тремтіла, доки кава готувалась. Іноді її осклянілий погляд зупинявся на куточку візуалізації, і тоді дівчина ненавиділа планету, яка спокійно оберталася навколо Сонця, спочатку навіть не проконсультувавшись із нею. День за днем, ніч за ніччю, знову і знову. До першого ковтка кави її організм перебував у анабіозі, а в голові панував безлад.

Щойно помившись у душі й отримавши достатню дозу кофеїну, Ніна наче ставала зовсім іншою людиною. Ця людина випивала другу чашку кави у великому кріслі, тягла до себе свій планер і діставала

пачку олівців. Вона планувала, що їстиме та чи буде сьогодні займатися спортом. Вона складала список покупок. І потім відчувала, що в її житті з'являється порядок, і все йде так, як треба. Це була найприємніша частина її дня.

Сьогодні Ніна мала відвідати зустріч книжкового клубу, а після цього за планом мала прийти додому й читати, аж доки не засне. Вона виклала для себе найм'якішу свою піжаму та шкарпетки, щоб підготуватися до вечора. Занотувала, що повинна купити попкорн і мінімаршмелоу для какао. Тоді додала ще одну нотатку: «Купити какао». І молоко. По тому вона залізла на *eBay*, щоб пошукати красиву вінтажну філіжанку для какао. А потім помітила, що вже час рушати на роботу, тому позгортала все й пішла.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

Брехливе життя
дорослих

Після падіння

Перейти до категорії
Художня література

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ